

sig irritere, og de to Kamphaner røg sammen i en Dispyt om Videnskabens Anmasselser og Lægens Ansvar.

Torben sank herunder tilbage til sine egne Tanker, glad ved at kunne være uforstyrret en lille Tid. Men Tankerne var bleven svimle som løsslupne Duer, der sidder og trykker sig paa Taget omkring det aabnede Slag — lysblændede, raadvilde og forskræmte.

Halvt som i Drøm hørte han de andres Stemmer.

„Jeg vil spørge Dem,“ sagde Mads Vestrup til Professoren. „Hvad hjælper det at gøre Legemet friskt, dersom Sjælen sygner hen og Hjertet forhærdes? Hvordan faar en Læge i det hele Mod til at bruge sin Kunst, naar han ikke føler sig som Guds ydmyge Redskab? Han handler jo saa rent i Blinde. Dersom de Herrer Læger kunde følge deres Patienters Livsløb lige til Enden, ja udover Døden til Dommen, vilde de vistnok i flere Tilfælde have Grund til at fortryde det „Mirakel“, de har gjort paa dem.“

„Jeg finder det ørkesløst at fortsætte Diskussionen,“ sagde Asmus Hagen. „Maa jeg blot minde Dem om, at efter Biblen optraadte Kristus selv som Læge. Han genopvakte endda døde Folk, hvad vi andre dog ikke befatter os med. Med hans Opfattelse af Tilværelsen finder jeg det forresten ogsaa meget inkonsekvent af ham. Der er f. Eks. Historien om Jairi Datter. Naar man anser denne Verden for en Jammerdal, synes det mig en besynderlig Barmhjertighedsgerning at lade et lykkeligt hjempermitteret Menneske leve op igen til Elendigheden.“

Mads Vestrup hørte paa dette med dirrende Mund.